

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **O. R.**, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **I. R.**, oba zast. JUDr. Jaroslavem Hoškem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2013, č. j. 4 A 37/2013 – 40,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 7. 2013, č. j. 4 A 37/2013 – 40, zamítl žalobu, již se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 5. 2013, č. j. CPR-14835-3/ČJ-2012-930310-V242, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 22. 11. 2012, č. j. KRPA-55625/ČJ-2012-000022, jímž bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o udělení správního vyhoštění žalobci na dobu v délce dvou let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Počátek této doby byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Žalobci byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování v trvání 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. bylo dále rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Tento návrh odůvodnil rodinnou vazbou na svou družku a nezletilou dceru, která se narodila v roce 2005. Poukázal rovněž na své kulturní a sociální vazby k České republice, kde s výjimkou tří let žije již od roku 2004. Za klíčovou označil skutečnost, že pro řádný výkon svého ústavního práva na spravedlivý proces potřebuje setrvat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a žalobou napadené rozhodnutí, v nichž se podle svého přesvědčení otázkou dopadů vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podrobně a přezkoumatelně zabýval. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Zákonem č. 303/2011 Sb. kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, došlo s účinností od 1. 1. 2012 i ke změně úpravy podmínek pro přiznání odkladného účinku v § 73 s. ř. s. Na rozdíl od předchozí právní úpravy již není nutné prokazovat tzv. nenahraditelnou újmu žalobce (resp. důvodnou obavu její hrozby), nýbrž stačí pouze poukázat na nepoměr mezi následkem (slovy zákona „újmou“), který by vznikl žalobci nepřiznáním odkladného účinku a případnou újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Přiznání odkladného účinku nesmí být současně v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podmínky pro přiznání odkladného účinku tak byly citovanou novelou s. ř. s. zmírněny.

Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů vyplývajících z § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s., tedy :

- 1) nepoměrně větší újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a zároveň
- 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci a z obsahu spisového materiálu a dále mj. i z vyjádření žalované, jejíž úlohou je ze zákona hájit veřejný zájem na úseku pobytu cizinců v České republice.

Z výše uvedených tvrzení stěžovatele Nejvyšší správní soud dovodil, že újma hrozící stěžovateli je skutečná a intenzivní. Výkon rozhodnutí o správním vyhoštění nepochybně velmi silně zasahuje do soukromé a rodinné sféry cizince (stěžovatele), případně též i do soukromé sféry jeho družky a dcery. Naproti tomu újma způsobená přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti třetím osobám zde z povahy věci nepřipadá v úvahu. Lze proto konstatovat, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku splněna je. Výkon rozhodnutí o správním vyhoštění by mohl pro stěžovatele představovat nepoměrně větší újmu, než která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by se tento výkon a jiné právní následky napadeného rozhodnutí odložily. Nucené vycestování mimo území České republiky by mělo nepochybně za následek i ztížení možnosti stěžovatele uplatnit svá práva v řízení u soudu, jak na to stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda je splněna i druhá podmínka, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem. V daném případě připadá v úvahu veřejný pořádek související s pobytem cizinců na území České republiky, který je zajišťován mj. i tím, že cizinci podléhající vízové povinnosti se zde bez platného víza nebo

pokračování

povolení k pobytu zdržovat nemohou, stejně jako cizinci, jimž bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, kterým uplynula doba k vycestování z území České republiky. V daném případě však přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozhodnutí žalované po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávána. Lze tedy konstatovat, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s veřejným zájmem. Stejný závěr lze dovodit i z vyjádření žalované, která sice navrhla zamítnutí kasační stížnosti (tj. i žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti), neuvedla však žádný veřejný zájem, s nímž by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu, ani netvrdila a neprokázala žádnou újmu, kterou by tím utrpěly třetí osoby.

Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu